

NARCISO

Marcelo Martinessi, 2026

1835

ESTREA EN NUMAX: 02.10.2026 | V.O. | +16 | 101 min

Paraguai, 1958. O carismático Narciso retorna de Bos Aires con rock’n’roll nas veas. Baixo o abafante réxime militar de Alfredo Stroessner, o seu programa de radio convértese en toda unha sensación musical e un símbolo de liberdade.

«Martinessi presentar un escuro
cadro social e histórico dunha
ditadura que estendía os seus poderes
sobre as liberdades, as consciencias e
os corpos dos seus cidadáns»

Ernesto Díez Martínez, LETRAS LIBRES

Título orixinal: Narciso
Ano: 2026
Duración: 101 minutos
Idioma orixinal: Español
Dirección: Marcelo Martinessi
Guión: Marcelo Martinessi
Elenco: Diro Romero, Manuel Cuenca, Margarita Irún, Arturo Fleitas, Nahuel Pérez Biscayart, Mona Martínez
Montaxe: Fernando Epstein
Música: Zeltia Montes
Fotografía: Luis Armando Arteaga
Produtora: La Babosa Cine, Pandora Film, La Fábrica Nocturna, Esquina Filmes, Mutante Cine, Oublaum Filmes, Luxor Films, BTeam Pictures
Distribuidora: BTeam Pictures

PREMIOS E FESTIVAIS
Berlín 2026 (Panorama), Donostia 2026
(Horizontes Latinos)

Entrevista con Marcelo Martinessi: «A radio foi un instrumento de control, pero tamén un refuxio na escuridade»

Que revela *Narciso* sobre a túa relación con Paraguai? Esta película establece un diálogo cun país moldeado pola quietude, reticente a imaxinar o seu propio futuro. É unha conversa que comezou con *Las herederas* (2018), unha conversa que ás veces pode parecer imposible e que, precisamente por iso, termina converténdose nunha obsesión. No corazón da película latexa unha contradición silenciosa: Estados Unidos, cuxa influencia política e económica sostivo os réximes autoritarios de Sudamérica, foi ao mesmo tempo o berce do rock and roll, unha cultura xuvenil que socavou a súa propia autoridade moral. Esa tensión —entre o poder e a rebeldía— atravesa toda a película. A radio encarnou esa mesma ambigüidade: foi un instrumento de control, pero tamén un refuxio nocturno, un conxunto de voces que se abrían paso na escuridade, abrindo breves fisuras no silencio. Aquí, o medo nunca é un acontecemento, senón unha atmosfera.

O personaxe de Narciso está baseado en Bernardo Aranda, cuxo asasinato en 1959 foi investigado por Guido Rodríguez Alcalá. Como descubriches esta historia tan inquietante? O caso de Bernardo Aranda ten un profundo peso simbólico en Paraguai, pero non é unha historia amplamente coñecida. Marcou un cambio decisivo na historia do país. Baixo o pretexto da moralidade, o goberno atopou unha escusa perfecta para impoñer unha axenda de liña dura e lexitimar prácticas autoritarias que causarían un profundo dano ao tecido social. O que veu despois non foi un acto illado de represión, senón a consolidación de novas normas e mecanismos que aplanaron o camiño cara a unha ditadura militar que se prolongaría durante case trinta e cinco anos.

A película contrapón o rock and roll co folclore paraguaio, poñendo de relevo as tensións entre a modernidade e a tradición, pero tamén entre a música e a política. Creciches escoitando ambos xéneros? Que significa para ti mostrar este patrimonio musical? A música aquí é unha forza que organiza o poder e o desexo. Os medios de comunicación de masas, e a radio en particular, funcionan como un espazo de disputa moito antes da chegada da televisión a Paraguai. As cancións folclóricas están profundamente arraigadas nun sentido colectivo de identidade. Non se presentan como un pasado que deba superarse, senón como un arquivo vivo da memoria emocional. Para min, era fundamental vincular esta música coa alegría e cun sentido de pertenza. O rock and roll irrompe nesta paisaxe como algo máis que un símbolo de modernidade. Asíciase co estranxeiro, con aquilo que chega de fóra e, por tanto, coa sospeita. En Paraguai, a tradición funcionou a miúdo como unha estrutura de protección, pero tamén como un mecanismo de exclusión.

***Las Herederas* centrábase en mulleres maiores, mentres que *Narciso* aborda a masculinidade no seu núcleo: o desexo masculino e a súa represión, motivada polo medo á emasculación. En ambos os casos, traballas con grupos minoritarios e pouco representados no cine.** As mulleres maiores en *Las herederas* e as masculinidades fráxiles en *Narciso* son abordadas como territorios humanos complexos, onde o medo e o desexo son negociados constantemente. A decisión de habitar estes personaxes non nace dunha axenda política vinculada á subrepresentación, nin do desexo de encher un baleiro. Xorde da proximidade. Os personaxes de ambas as películas habitan mundos que coñezo mellor que outros, e escribir desde esa proximidade permíteme achegarme ás súas incertezas e ás súas contradicións.